Ч. 277. Середа 27 (14) грудня 1911. Рік XXI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . К —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Фінансове положене держави. — Зміна турецкого кабінету. — Положене в Персиї

З нагоди розправи над буджетовою провізориєю представив міністер скарбу Залєский в основнім фінансовім виводі сучасний стан австрийских фінансів, незвичайний зріст видатків наслідком загального розвитку і поступу держави а не менше також наслідком змагання народних представителів до вдоволеня популярним потребам виборчих верств і вказав на те, що мимо всеї прихильности для названих в горі домагань в цїли поправи долї урядників, зелїзничників, учителїв ітп., не може вступити на дорогу дальшого обдовжуваня держави, що в найблизшій будучинї довело би до нещастя всего населения і що одиноким способом є обдумане відповідних жерел доходу, котрими би можна покрити ті великі запотребованя, бо найважнїйшою задачею розумної фінансової господарки є удержане буджетової рівноваги.

Промова міністра скарбу зробила велике враженє і причинила ся до отверезеня посольскої палати, котра забрала ся до розправи над податковими предложенями, доси так немилими для народних представителїв.

На фінансове положене держави звернула пильну бачність також палата панів а колишнїй міністер скарбу Пленер предложив вже звіт про буджетову провізорию, в котрім вправдї поручає до ухвалення фінансове предложене, однак піддає фінансову полїтику правительства строгій критицї і висловлює домаганє, щоби залишено систему безнастанного затяганя довгів.

Др. Пленер подає в звітї виказ степенованя видатків і намірену кредитову операцию, котра буде вимагати 504·77 міліонів корон, а піврічне збільшенє відсотків від того буде виносити 2·15 міліонів. Дочислившй до того 7·15 міліонову квоту, 4·7 для кр. оборони, 26 міл. для поправи урядничих плат (включно з дорожнянним додатком 12·5 міл. корон), 4 міліони на меліорацийний фонд, отже остає непокритого запотребованя 44·1 міл. кор., а з дочисленєм довгів на звичайні видатки, виносить недобір 95·65 міліонів.

Звітник бачить однак не в тім трудність, наколиб ся проява відносила ся до сего року, але поважні сумніви викликує у него звичайне від довгих вже лїт обдовжуванє держави і доповняє виводи міністра скарбу про зріст державних видатків порівнанєм з минувшим десятилїтєм і подробицями про зріст видатків.

Від 1890 до 1900 піднесли ся всї чисті видатки з 701·7 міл. кор. на 940·7 міл., отже о 324%, а від 1900 до 1910 на 1647·5 міл., отже о 75·13%.

В послїднім десятилїтю підвисшене видатків більше як подвоїло ся. До того причинили ся:

Спільні видатки: 1890 — 122·8 міл. кор., 1900 — 137·6 міл. а 1910 — 191·5 міл. кор.; в попереднім десятилїтю піднесли ся отже спільні видатки о 12·04 проц., в послїднім десятилїтю о 39 проц.; чистий видаток державного довгу 1980 — 294·9 міл., 1900 — 41·2 міл. кор., 1910 — 475 міл. кор., отже в попереднім десятилїтю маємо зріст о 15·6 проц., в останнім о 42·3 проц. Адмінїстрацийні видатки 1910 — 231·9 міл., 1900 — 408·4 міл., 1910 — 927·9 міліонів, отже підвишка в попереднім десятилїтю виносила 762 проц., в останнім 127·4 проц.

Головна причина трудного фінансового положеня лежить отже в щорічнім степенованю адмінїстрацийних видатків. Правительство приймає яко правильне степенованє всїх ресортових потреб пересічну квоту 40 міл., котру

За один цьвіт.

(З англійского — Г. Людвіґа).

Ґраф Клєрвіль саме віддавав свою дочку, одиначку Йолянду за маркіза Керґуе, потомка старинного роду з Бретанії.

Церемонія скінчила ся. і двері церкви отворили ся, показуючи великий престол украшений цьвітами і осьвітлений. З дверий прибраних зеленими ґірляндами вийшла молода пара під звук дзвонів на дзвінници. Цїла природа немов би вкрила ся сьвяточним одягом; солодкий запах весняних цьвітів наповняв воздух, лїсні птиці мило співали, а проміне сонця лагідно спливало на голови обох молодят. Она була хороша і мила і в своїй легкій білій одежи і весільнім серпанку виглядала мов анґел, що злетїв з неба на землю; молодий, благородний і лицарский, глядів з великою любовію на хорошу дївчину, що опирала ся на его рамени. Зібрані селяни були в сьвяточних одягах, мужчини з пестрими стяжками на грудях, дївчата з цьвітами в корсетах, а всї витали молоду пару радістними окликами: „Нехай живе молода пара! Многї лїта панні Йолянді!"

Церков в Клєрвіль стояла на високій скалистій горі, куди можна було дістати ся лише стрімкою круто вючою ся стежкою, що в кількох місцях мала вкованї в скалї сходи. Иншої дороги до тої церкви не було.

Весільна дружина, сияюча богатими уборами, золотом, сріблом і шовками, проводжена радістно настроєною товпою, сходила тою хорошою дорогою до своїх повозів, що ждали на неї в долинї і молодий, урадуваний одушевленем і очивидною прихильностию, оказуваними єго молодій женї, сказав до неї ніжно:

— Бачиш люба, яка дорога ти тим добрим людям; они тебе нїколи не забудуть; менї здаєть ся, що они мають до мене жаль за те, що забираю їм їх доброго анґела.

Молода усьміхнула ся і обернула ся відтак до свого вітця:

— Такий хороший день, тату, чи не могли би ми пішки до дому пійти?

— Дуже радо, моя дитино, коли собі того бажаєш — відповів отець і цїла весїльна дружина пустила ся пішки селом до замку Клєрвіль, що лежав по другій сторонї долини. Лиш мати і инші старші гості їхали позаду повозами. Йолянда, опираючи ся на рамени свого молодого мужа, задержувала ся часто коло низьких хат, де бідні мужчини і женщини, що задля старости або недуги не годні були вийти до церкви, ждали в дверех, аби бачити переходячу пару. Для кождого з них мала она якесь слївце потїхи, усьміх і неодна дрожача рука і неоден слабий голос підносили ся, аби її благословити.

Веселе товариство дійшло так до закруту вузкої дороги і там задержало ся — напротив них порушав ся похоронний похід. То був бідний похорон; на домовинї, на котрій лежало тїло молодої дївчини, прикритій простим білим полотном, не було нїяких відзнак і нї один цьвіт, нї одна зелена галузка не вкривала єї, хоч на дворі була хороша весна. За марами ішов поволи, з лицем закритим долонями і з похиленою головою, бідно одїтий чоловік. На вид весїльного походу Клєрвілїв задержали ся люди, що несли мари і хотїли зійти з дороги, але той, що ішов за домовиною, підняв голову і глянув дико на веселу дружину, що своєю богатою одежию і усьміхненими розрадуваними лицями немов би глумила ся з его смутку і болю.

— Ідїть дальше — сказав хрипким голосом до несучих мари, але ті не рушали ся. Тоді виступив наперед ґраф Клєрвіль і сказав поважно:

— Честь помершим, приятелї, уступіть на бік і перепустіть похорон.

Єго сейчас послухано і похорон рушив дальше попри весїльну дружину, що з почестию розступила ся; панове поздоймали капелюхи, дами поважно хрестили ся.

Коли домовину несено попри молоду, она ведена чувством милосердия, відпяла від своєї китиці на грудях один цьвіт і лагідно положила его на покривало. Ідучий за домовиною мужчина побачив то і вид єго лиця трохи злагіднів; відтак знов закрив лице руками і почав тихо плакати.

— Хто той чоловік? — спитав ґраф Клєрвіль.

— Не знаю, ласкавий пане — відповів запитаний. — То якийсь чужинець; він заїхав перед кількома днями до гостинниці з своєю сестрою; она була вже умираюча і здаєть ся, що він єї незвичайно любив і коли она померла кляв як поганин і грозив комусь кулаками. Нині сказав я єму, що це вчасно на похорон і що повинен заждати аж весїлє скінчить ся, але він не хотїв мене слухати.

однак дуже часто перевисшено, але хоч би ві удержати можна, то все она за висока. Рішучі ощадности, зменшене урядничих сил і залишене нових будівель моглоб значно зменшити видатки.

Потреба також конче обмежити адміністрацийні видатки тим більше, що до теперішних видатків ще прийдуть нові. Передовсім сподіватись треба значного зросту видатків на спільні потреби монархії, котрих щорічні високі запотребованя містять ся в проґрамі делеґаций предложеній на найблизше пятиліте, а про першу рату на 1912 р. була вже в горі згадка.

Поправа плат урядників і державної служби перевисшить значно подані в звіті квоти. Але сим не закінчить ся справ в найблизшім часі.

Окрім сподіваних значних видатків, яких вимагати буде суспільне обезпечене, напирають ріжні парляментарні клюби на почини будови водних шляхів і реґуляції рік, а то також потягне за собою величезні видатки, хоч би они були розложені на довші літа. Домагане будови водних шляхів, висунене на саме чоло фінансової політики і необчислений ще докладно начерк місцевих зелізниць. Се дуже важні прояви від десяти літ веденої системи признаваня з політично-парляментарних причин великих видатків, котрі не дадуть ся легко погодити з загальним фінансовим положенем, щоби лише вдоволенем ріжним популярним баженям всяких парляментарних ґруп і країв запевнити хід парляментарної машини.

В таких обставинах трудно витворити собі в будучині образ фінансів, бо годі знати, які популярні бажаня виринуть в найблизших роках і будуть ухвалені. Міністер скарбу в своїй послідній промові вказав на небезпечність сеї системи, а звітник палати панів не потребував більше до сего нічого додавати, можна тільки бажати, щоби ті остороги мали добрі наслідки.

Рівнобіжно з популярним змаганем степенованя видатків проявляє ся опір против нових податків або підвисшеня теперішних.

Навіт при найбільшій ощадности і твердій руці против нових домагань, потребують фінанси нових доходів, а загальний дохід виказаний в нових предложенях податкових виносив би річно около 48 міліонів корон. Чи ті нові предложеня будуть ухвалені без зміни, чи не будуть значно підвисшені з оглядом на поважну участь в тих доходах краєвих фінансів, не можна ще тепер сказати. З тих посередних податків мають краєві фінанси дістати засоби потрібні на поправу учительских плат.

Щоби завести лад в державних фінансах, треба конче нових доходів, окрім дотеперішних з податків, щоби оплатити відсотки від позичок на інвестициї для войска і фльоти, котрі щорічно будуть виносити понад 100 міліонів.

З Константинополя доносять: Переговори між більшостию палати послів і опозицією тревали вчера цілий день. Супротив трудностий, які виринули ізза становища султана, котрий не хоче згодити ся на розвязане палати, молодотурки вказують більшу охоту до уступок і мали вже приймити часть услівій опозициї поки що в справі знесеня стану облоги і заборони виданої урядникам належати до політичних клюбів. Молодотурецкі відпоручники мали також згодити ся на уступлене теперішного кабінету і покликане на великого везира Гільмі паши або амбасадора в Льондоні Тевфіка. Головна трудність лежить в клюбі кабінету, бо молодотурки жадають, аби війшло до него кількох їх сторонників.

Пізнійша телеґрама в тій справі доносить: Переговори ведені від довшого часу між опозицією а більшостию розбили ся. Молодотурки заявили, що порозуміне можливе лише на основі реконструкциї кабінету з Саідом пашою на чолї. В молодотурецких кругах заявляють, що до зміненого кабінету війдуть самі молодотурки. Дискусию над зміною конституциї відложено до позавтра.

З Персиї доносять, що реґент в порозуміню з кабінетом розвязав меджиліс. Перске правительство приймило послідне ультіматум Росиї, по зміні зробленій российским правительством в другій точці. Российский посол телеґрафував о принятю российских условій. Віцеґубернатор Тебрісу доносить, що Росияни в борбі не щадили перскі женщини і діти. Доси в борбі погибло 500 Персів. Росияни обсадили всі будинки правительственні і стациї телеґрафу. В Решт убито многих правительственних урядників. До Персиї прибувають все нові відділи российских войск.

— Хто є та молода пані? — спитав мужчина ідучий за домовиною, коли похорон дійшов до церкви.

— Та молода? То панна Йолянда Клервіль — відповіли єму.

— Пішли їй Боже щасте! — промовив тихо і пійшов до церкви.

* * *

Минуло двацять літ від тої хвилї. У Франциї вибухла революция. В провінциї Вандеї війна дійшла до найбільшої лютости і републиканьске правительство вислало одного з своїх членів до Нант з приказом ужити строгих і успішних средств против сторонників давного королівства.

Відповідно до того велів той чоловік, називав ся Карріер, увязнити велике число підозріних і посадити їх у страшній вязниці Ст. Пієр над берегом ріки Льоари. Але помимо того, що засуджених кождого дня масами топили в ріці, вязниця була все переповнена.

В однім великім низькім салї Карріер проводив тому страшному судови. Увязнених поділено на дві партиї: обжалованих і засуджених; перша партия скоро зменшала ся, друга збільшала ся, а вкінци постановив Карріер прискорити суджене і відступивши від всяких форм, просто розпоряджав ся сам жертвами. Чим раз частїйше чути було слова: „Засуджений на смерть!“ — і засуд сейчас виконувано.

— Анрі Керґуе! — крикнув писар і 18 лїтний молодець відлучив ся від свого товариства та виступив перед трибунал. Поклонив ся судиї так свобідно, немов би був на версальскім дворі і навіть, здавалось, не здогадував ся, що ждала єго люта смерть.

— Вас обжаловують о заговір против републики — сказав Карріер. — Ви належали до змови против мого житя.

Молодець поглянув на него своїми ясними очима і відповів поволи, але сьміло:

— Вам завдячую смерть мого нїтця і маю звичай платити свої довги.

— Анрі — відозвав ся благаючий голос женщини.

Карріер кинув лютий погляд довкола себе і Керґуета відведено.

Перед судиєю станули тепер дві женщини. Він спитав старшу:

— Чи ви мати того молодого чоловіка?

— Так, а то его сестра.

— Називаєте ся?

— Йолянда з Клервілїв Керґуе.

Судия глядів довшу хвилю на обжаловану, відтак сказав: — Всі троє засуджені на смерть!

Засуджених відведено тепер до вязниці і о 9 годині вечером розпочала ся екзекуция. Звязаних по двоє, всаджувано нещастних на човна, там їх убивано баґнетами або шаблями, а їх тіла вкидано у воду. Але той спосіб вже не вдоволював Карріера і він приказав, аби засуджених зганяно сотками на велике вязничне подвірє і там їх розстрілювано.

Маркіза Керґуе і єї діти ждали мовчки своєї долі, коли вязничний доворець увійшов і велів дочці іти з собою.

— Длячого нас розлучають? — скрикнула мати.

— На приказ горожанина Карріера — відповів дозорець. — Спішіть ся!

Попращавши ся з матерію пійшла молода дівчина з дозорцем до страшного Карріера. Коли там явила ся, той довго їй приглядав ся, відтак спитав:

— Як називаєте ся?

— Іванна Керґуе.

— Любите вашу матір?

— Ох так, пане — відповіла дівчина дрожачи зі страху.

— Кілько літ маєте?

— Шіснацять.

— То ще не научили вас говорити неправди. Слухайте мене: Ось тут маєте лист, якиий вам даю під услівєм, що мені обіцяєте не отвирати его перед північю. Впрочім не сьмієте о тім нікому говорити. Обіцяєте мені то? Добре, можете іти.

Налякана дівчина взяла лист, сховала его за корсет і відійшла з дозорцем до вязниці. Заки ще мала час відповісти на тревожні питаня матери і брата, явив ся якийсь чоловік з пістолетом в руці, дав їм знак іти за собою і вивів їх з вязниці. Відтак приказавши їм мовчати, подав рамя Іванні, між тим як Анрі вів свою тремтячу зі страху матір. По кількох хвилях прийшли над берег ріки і побачили, що находять ся недалеко місця, де відбували ся того дня екзекуциї. Їх провідник дав знак і сейчас висунуло ся з пітьми човно.

— Всїдайте! — сказав до них тихо і скоро всїли, поплив з ними на середину ріки.

Всі троє з бючими серцями ждали тепер своєї послідної хвилї. В кількох хвилях немов переживали ціле своє попереднє житє з всіми радостями і смутками аж до послідного нещастя, яке їх стрітило.

Нараз побачили перед собою великий корабель і заки мали час прийти до себе з зачудованя, опинили ся на єго покладі, а човно відплило назад до берега.

— Що то значить? — спитав Анрі.

— Що ви уратовані! — відповів капітан корабля.

— Уратовані, як?

— Того вже не можу вам сказати. Знаю лиш тілько, що перед кількома годинами прислано мені велику суму гроший і приказ заждати тут на трех подорожних, які мають їхати до Анґлії. Приказ був підписаний проконсулем Карріером. За кілька днів, коли позволить погода, будемо в Анґлії.

Мала родина майже не віррячи своїм ушам глядїла на себе з радостию і пані Керґуе по короткій молитві відозвала ся:

— Але хто може бути той незнакомий приятель?

Нараз спитала Іванна капітана, котра година.

— Як раз пів до першої — відповів той.

Іванна виймила скоро лист, отворила его і питала: „До панни Йолянди Клервіль“!

— То до тебе, мамо — сказала віддаючи его матери, але маркіза дала его синови з просьбою, аби его голосно відчитав. Лист звучав: „Перед двацятьми лїтами, в день вашого весїля, поклали ви цьвіт в вашої весільної китиці на домовину моєї улюбленої сестри; она мала як раз шіснацять літ. І я хочу платити мої довги і за ваш цьвіт даю вам три житя“.

Новинки.

Львів, 26 грудня 1911.

— **Стан здоровля Є. В. Цїсаря.** „Korresp. Wilhelm“ доносить: Стан здоровля Цїсаря в протягу неділї був знаменитий. Ніч перебув Цїсар без перешкоди, спав спокійно і встав як звичайно о 4 год рано. Від год. 7 до пів до 8 був Монарх на Службі божій в каплици замковій. Перед полуднем приймав обох ґенеральних ад'ютантів і директора кабінетової канцеляриї. Катар і подразнене до кашлю вовсїм уступили. Сили і настрій були вовсїм добрі. Відповідно до доброго стану здоровля Цїсаря були й сьвята Рождества Христового на цїсарскім дворі веселі. Цїсар перший раз обходив їх в Шенбруні. Родина Арх. Франца Сальватора і Архікн. Мариї Валериї перебули Сьвятий вечер у Цїсаря.

— **Іменованя і перенесеня.** Є. Вел. Цїсар іменував радника лїсництва Фран. Мара старшим радником лїсництва. — П. Мінїстер справедливости переніс нотаря Вол. Лушпиньского з Перемишля до Львова. — П. Намістник іменував підофіцира рах. Ник. Яцишина канцелїстом Намісгництва.

— **Субвенциї краєвого Видїлу.** З загальної суми 70.000 К, ухваленої гал. соймом на запомогя для інтернатів, признав кр. Видїл інтернатови СС. Василиянок у Львові 1000 К, а інтернатови СС. Василиянок в Перемишлї 2000 К як безворотні запомоги на будову домів для інтернатів.

— **Тяжко жити у Львові.** Ми доносили оногди про купця Бікелеса, що вистрілом з револьвера відобрав собі житє. Й. Бікелес мав при ул. Сикстускій торговлю шкільних приборів. За невеличкий склепок платив річно 4.000 К чиншу, щоби его отже оплатити мусїв би був мати денно звиш 10 К чистого зиску. Фінансове положене купця ставало що раз гірше і вкінци доведений до розпуки, станув оногдї рано в дверех свого склепу і промовивши до знакомих сї слова: „Отсе наслїдки людскої нужди“ — приложив револьвер до голови і застрілив ся.

— **Проворна мантїйска пара.** До склепу І. Шпета при ул. Краківскій прийшла в недїлю рано якась елеґантно убрана пані в супроводї так само елеґантного молодого мужчини і зажадала, щоби їй показано всїлякі предмети мужеської і дамскої ґардероби. Елеґантна пара вибрала по короткім часї дамский жакет і капелюх, 2 шовкові блюзки, 2 чорні гальки, 2 пари дамских черевиків, 6 дамских і 6 мужеских сорочок. На жадане тої пари казав Шпет своїй помічници Сарі Дорф віднести ті річи до помешканя якоїсь Антонїї Слїз при ул. Жерельній, де тота елеґантна дама мала за ті товари заплатити. Прийшовши з Дорфовою до мешканя Слїзової, казала їй незнакома пані вернути до склепу і принести сейчас ще одну блюзку. Дорфова пішла, але коли вернула з блюзкою не застала вже анї елеґантної панї анї закуплених товарів. Слїзова сказала їй лиш, що тота дама зголосила ся до неї перед двома годинами і нїби хотїла винаймити помешкане, але не сказала як називає ся, а коли Дорфова відійшла забрала принесені річи кажучи, що піде до склепу і там за них заплатить. Полїция слїдить тепер за тою дібраною парою і може єї вислїдить, бо елеґантна мантїйка забула случайно у Слїзової ручну торбинку, в котрій знайшла ся фотоґрафія єї елеґантного товариша.

— **„Здоровлє“.** Під таким заголовком починає Руске Товариство лїкарске у Львові видавати з днем 1-го січня 1912 р. місячник, орґан посьвячений гиґієнічно-санітарним справам українсько рускoго народа. Редаґує др. Евген Озаркевич. В орґанї сїм містити ся будуть: 1) Статї з области наукового дослїду, казуїстики, відносин здоровних, руханки і фізичного вихованя. 2) Збірні звіти зі стану сих наук. 3) Подрібні звіти, рецензиї і біблїоґрафія. 4) Всячина змісту санітарно-гиґієнїчного. 5) Порядок гиґієнїчний. 6) Термінольоґічний куток. 7) Хроніка. — Часопись ся буде змісту науково-популярного і буде містити все цікаве, що в тім напрямі приносить теперішний поступовий сьвіт. Буде она не лиш першим таким фаховим орґаном в українскій мові, котрий буде сьвідчити про культурність нашого народу, але буде загалом цікавим материялом до лектури для кождої інтелїґентної одиниці. Проте не повинна она бракувати в нїякім домі нашої українскої інтелїґенциї, бо кождий знайде в нїй щось інтересного до прочитаня. З огляду, що адмінїстрация бажає як найскорше упорядкувати наклад, просить ся присилати як найскорше передплату. Передплата виносить: річно 4 К, півpічно 2 К, квартально 1 К. Поодиноке число 50 с. Редакция: Львів, Підвале 7, I. поверх. Передплату належить пересилати на руки: Вп. др. Ів. Бережницкого, Львів, Підвале ч. 7, партер.

— **Фабрику фальшивих гроший** удало ся случайно викрити сими днями на будові при ул. Фредра ч. 4 а фабрикантом був пробуваючий там дозорець робітників, якийсь Малїк, котрий втік з Росиї і знайшов собі у Львові посаду дозорця. Тут замкнув ся він в будинку призначенім для него і не впускав нікого, аж хтось з цікавих заглянув до его помешканя і там знайшов форму до виливаня срібних пятикоронївок та повідомив о тім полїцию, котра форму забрала і розвела слїдство. Остаточно удало ся полїциї Малїка відшукати і арештувати. Він оправдував ся тим, що форму знайшов і лиш длятого пробував на нїй відливати гроші, щоби переконати ся, чи она добра, але гроший не робив. Показало ся однак, що Малїк мабуть пустив навіть в курс підроблені пятикоронївки, бо одну таку штуку зложено вже на полїциї.

Господарство, промисл і торговля

— **Ветеринарийний курс в Перемишли.** Заходом Видїлу Філїї „Сїльского Господаря“, відбуде ся в днях 27—31. грудня б. р. ветеринарийний курс в Перемишли. Викладати буде Вп. Володимир Чубатий, повітовий ветеринар в Дрогобичи про:

1) Плекане зьвірят домашних;
2) Хороби зьвірят і їх лїчене;
3) Приписи закона про хороби заразливі і їх причини з (демонстрациями);
4) Перша поміч тільній корові (з демонстрациями);
5) Про породові хороби;
6) Перша поміч в наглих випадках (з демонстрациями на живих зьвірятах);
7) Пізнане віку у зьвірят домашних (з демонстрациями).

Заохочувати до прибутя на ті виклади уважаємо за злишне, бо добра слава викладів нами устроюваних, імя і становиско п. прелеґента, знаменитого лїкаря ветеринарийного та незвичайна вага для кождого хлібороба з заповідженних викладів, найлїпшою заохотою для наших селян, щоби взяли в тих викладах як найчисленнїйшу участь.

За Видїл „Сїльского Господаря“ в Перемишли:
М. Винярский. *Д. Коренець.*

Телеґрами.

Джульфа 26 грудня. (Пет. Аґ.). В ночи з 23. на 24. с. м. відділ 5 полку російских стрільців, гірска батерия і козаки пустились поспішним походом до Тебріс.

Ніцца 26 грудня. Лікар Павло Шміґельский, походячий з Австриї, відобрав собі житє вистрілом з револьвера. Причиною самоубийства була імовірно неврастенія.

Констаитинополь 26 грудня. Мінїстерство війни оголосило телеґраму команданта турецкого войска в Тріполїсї з донесенем, що один полк італїяньский з кількома батериями гірскими розпочав похід, мусїв однак завернути ся внаслїдок опору сил турецко-арабских. Італїянців гонено аж до Аінзара. Мало згинути 50 Італїянців. Турки мали 12 убитих і 32 ранених, між тими і один офіцир.

Бенґазі 26 грудня. (Аґ. Стефанї). В ночи з 22 на 23 с. м. неприятель (Турки і Араби) користаючи з повної темноти і бурі, яка була настала, кинув ся завзятим приступом на наш уфортифікований дім, але его відперто зі стратами. По нашій сторонї було 5 легко ранених.

Торронто 26 грудня. На міскій зелїзници стала ся катастрофа. Дві особи убиті, 40 ранених.

Мадрид 26 грудня. З Мелїлї доносять, що вчера рано кілька тисячів туземців напало знов на іспаньске войско. Погиб іспаньский підполковник, Бернальдец, трох инших офіцирів і кількох вояків. Близших подробиць о стратах нема.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1911 р. [illegible]
після часу середно-европейского

ЗАМІТКА. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від **6·00** вечером до **5·59** рано суть означені підчеркненем сих мінуткових.

Відходять зі Львова
з головного двірця:

До Кракова: **12·35**, 3·40, **6·37**, 8·45, **2·30**§), [illegible], 3·50*), 5·46†), 6·05, **7·00**, 7·30, 11·10.
*) до Ряшева, §) від 1/6 до 30/9 виключно щодень, †) до Мшани.

До Підволочиск: 6·15, 10·40, 2·35†), **2·18**, 8·[illegible], 11·13.
†) до Красного.

До Черновець: **2·50**, 6·10, **9·15**, **9·37**, 2·30, 3·05*), 6·29†), 10·48.
*) до Станиславова, †) до Коломиї.

До Стрия: 6·00, 7·30, 10·02§), 1·45, 6·50, 11·[illegible].
§) Від 16/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і рим. кат. сьвята.

До Самбора: 6·35, **9·05**, 3·40, 10·40.

До Сокаля: 7·35, 2·28, 7·49, 11·35*).
*) до Рави рускої (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6·00.

До Підгаєць: 5·58, 6·16.

До Стоянова: 7·50, 5·20.

З Підзамча:

До Підволочиск: 6·30, 11·00, 2·52†), **2·33**, **9·09**, 11·33.
†) До Красного.

До Підгаєць: 6·12, 1·30*) 6·30, 10·40§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлї.

До Стоянова: 8·12, 5·38.

З Личакова:

До Підгаєць: 6·31, 1·49*), 6·51, 10·59§)
*) До Винник. §) До Винник в суботу і недїлї.

Приходять до Львова
на головний дворець:

З Кракова: **2·22**, 5·50, 7·30, **9**, 10·15, **1·30**, **2**, 5·48, 7·15†) **8·25**, 9·50.
†) з Мшани від 15/6 до 30/9 включно що дня.

З Підволочиск: 7·20, 11·55, **2·10**, 5·40, 10·10†), 10·30.
†) з Красного.

З Черновець: **12·05**, 5·45†), 8·05, 10·25*), **2·05**, 5·5[illegible], **6·26**, 9·34
*) із Станиславова. †) з Коломиї.

З Стрия: 7·28, 11·40, 4·25, 6·45, 10·19 §), 11·00.
§) Від 16/6 до 10/9 включно лиш в недїлї і р. кат. сьвята.

З Самбора: 8·00, **9·58**, 1·40, **9·00**.

З Сокаля: 7·33, 1·26, 8·00.

За редакцию відповідає: АДАМ КРЕХОВЕЦКИЙ

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарні В. Лозиньского, (під зарядом І. Нелопала) у Львові. Телефона ч. 527.